

právního posouzení věci v odvolání a co bylo již odvolacím soudem podrobně vyvráceno. Stačí proto odkázati dovolatele na důvody napadeného rozsudku, k nimž se nejvyšší soud plně připojuje, poněvadž nebyly vývody dovolatelovými nijak oslabeny. K vývodům dovolání připomíná se jen toto: Pokud se snaží dovolatel dovoditi, že se žalobkyně nemůže teprve za sporu dovolávati ustanovení o policejní hodině uzavírací, jež neznala a o němž se dověděla až za sporu, takže prý musela poslechnouti i přes policejní hodinu, jsou tyto okolnosti vzhledem ke zjištěním nižších soudů, že žalobkyně opustila podnik žalovaného dne 12. října 1928 teprve až po uplynutí policejní hodiny, o 3. hodině ranní, o jejíž prodloužení na den 12. října 1928 žalovaný ani nezažádal, bezvýznamnými, poněvadž žalovaný byl povinen veřejnoprávní nařízení o dodržení policejní hodiny zachovati a nesměl žalobkyni po uplynutí policejní hodiny v podniku svém dále zdržovati.

Čís. 9537.

Pokud lze při výměře věna hleděti k tomu, že je osoba povinná věnem čekatelem rodinného domu.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, R II 345/29.)

K žádosti dcery uložil soud první stolice otci, by jí při sňatku vyplatil věno 4.000 Kč. Rekursní soud k rekursům obou stran napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu dcery pokud, že určil věno 6.000 Kč, z něhož část 4.000 Kč jest splatna ve lhůtě určené prvním soudem, zbytek 2.000 Kč do jednoho roku od doručení rozhodnutí nejvyššího soudu.

Důvody:

Stěžovatelka vytýká napadenému usnesení sice jen nezákonnost, ale z rekursních vývodů jest patrné, že uplatňuje důvod zřejmé nezákonnosti po rozumu § 16 nesp. říz. Rekursu jest přiznati úspěch, ježto napadené usnesení proti předpisu § 1220 obč. zák. nepřihlíželo k veškerému otcovu jmění. Za otcovo jmění nelze ovšem pokládati polovici obecné hodnoty domu č. p. 221. K tomuto domu přísluší otci společně s jeho nynější manželkou jen právo čekatelské, kdežto dům sám, postavený s 80%ní státní zárukou podle zákona o podpoře stavebního ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n., jest dosud ve vlastnictví Dělnického bytového družstva. Odhadní cena domu jest podle dopisu stavebního úřadu ze dne 23. července 1919 175.000 Kč, ač podle sdělení řečeného družstva ze dne 17. prosince 1928 činí stavební náklad podle kolaudace při převzetí 300.522 Kč 62 h. Stavba jest financována tak, že čekatelé přispěli na stavbu z vlastních prostředků 56.322 Kč 62 h a že k úhradě zbytku poskytnuty byly jednak státem nezaručené hypoteční výpůjčky v předním knihovním pořadí ve výši 44.200 Kč, jednak zápůjčky státem zaručené v zadnějším pořadí ve výši 200.000 Kč. Výpůjčky byly však od ústavů úvěr poskytujících

vyplaceny v cenných papírech za nominální ceny, ač kursovní ceny papírů byly značně nižší. Ježto dosud není po rozumu § 61 zákona čís. 45/1922 ustanoveno nařízením, do jaké míry bude stát požadovati na dlužníku náhradu platů učiněných za něho z důvodu záruky, nelze vzhledem k nynější stavební hodnotě domu, jak shora byla uvedena, zařaditi z ceny domu nic jako aktivní položku do jmění Rudolfa S-a, i kdyby se počítalo s tím, že vskutku svého času dojde k realizaci čekatelského poměru, to jest k převodu vlastnického práva k rodinnému domu na čkatele. V tomto směru posoudil rekursní soud věc správně. K vývodům stěžovatelky, že není pravděpodobno, že by na domě v ceně 175.000 Kč vázly dluhy 238.400 Kč, správně 244.200 Kč, se podotýká, že jest přihlížeti k výši stavebních nákladů v době stavby a že z celkového stavebního nákladu, tehdy nutného, jmenuje se ona část nákladů, o kteréž dle hospodářských zásad nelze předpokládati, že dojde úhrady v ceně domu a v jeho užitečných, mrtvým stavebním nákladem, a že stát dosud neprohlásil, až do jaké míry a do jaké výše, zejména zda snad i přes výši mrtvého stavebního nákladu se hodlá zřící práva postihu, ze záručního poměru proti vlastním dlužníkům. Ale nicméně plyne již nyní z užívání rodinného domku určitý majetkový prospěch i pro Rudolfa S-a. Čkatelé přispěli již na stavbu 56.322 Kč 62 h, čímž podle citovaného dopisu družstva splnili úplně svou povinnost, z vlastních prostředků přispěti na stavbu, takže nejsou nyní již ničím z tohoto důvodu zatíženi. Dostali v užívání celý rodinný domek, který jest rodinným domkem o dvou bytech (srovnej § 2 nařízení ze dne 23. listopadu 1922, čís. 355 sb. z. a n. a § 2 (4) nařízení ze dne 21. května 1921, čís. 191 téže sbírky), a platí družstvu 330 Kč měsíčně a pobírají z podpronájmu druhého, dolního bytu 215 Kč měsíčně. Jest tedy jejich bytová potřeba nyní ukojena způsobem příznivým a jest k tomuto majetkovému stavu, pokud jde o Rudolfa S-a přihlížeti podle § 1220 obč. zák. i při výměře věna, ježto jeho příjmy nejsou zatíženy značnou položkou ukojení bytové potřeby. Vzhledem k tomu a vzhledem ke všem ostatním okolnostem, které byly v tomto případě vyšetřeny, jest uznati věno 6000 Kč za přiměřené stavu a jmění otcovu a bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu tak, jak se stalo. Lhůta k plnění částky, o kterou se původní výměra věna zvyšuje, stanovena byla na delší dobu, ježto není zjištěno, že Rudolf S. má hotovost, kterou by mohl ihned disponovati.

Čís. 9538.

Na základě zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 690 sb. z. a n. vstoupila státní železniční správa do služebního poměru zaměstnance Košicko-Bohumínské dráhy jako zákonný zástupce Košicko-Bohumínské dráhy.

Rozsudek, jímž byl pravoplatně zamítnut nárok bývalého zaměstnance Košicko-Bohumínské dráhy proti státní železniční správě o uznání jeho služebního poměru a o placení služebních požitků, působí také na poměr zaměstnance proti Košicko-Bohumínské dráze, napadána-li v napotomní jeho žalobě proti této dráze správnost a